

В@З БУКИ ВЕДИ

Никой не е в състояние да удържи силата на една идея, чието време е дошло! ...

ГОДИНА 15, БРОЙ 66, УЧИЛИЩЕН ВЕСТНИК НА СУ "Иван Вазов" гр. Плевен

май 2025

Национален конкурс за журналистика „Стоян Михайловски“ – Трета награда – 2013; Първа награда – 2014

Национален конкурс за журналистика „Григор Попов“ – Първа награда – 2016, 2017, 2018, 2020, 2022; Специална награда – 2019, 2020, 2021, 2023

Национален конкурс за журналистика „Гео Милев“ – Първа награда – 2019, 2022; Втора награда – 2020, 2021, 2023

Национален конкурс за журналистика „Григор Попов“ - Голямата награда на община Разград за 2024

Специалната награда за 2025 г. в XIII журналистически конкурс „Григор Попов“, гр. Разград

Цена 1 лев

24 май — СИЛАТА НА БУКВИТЕ

Изпращаме абитуриентите, на добър час!

Николай, Гергана, Елина, Людмил, Сияна и Никол Тодорова бяха част от екипа на училищния вестник през годините. Със своя талант и творчески поглед оставиха следа в развитието му. Техните публицистични материали станаха знакови за истинност, чувствителност и гражданска позиция. Благодаря ви за моженето, смелостта и искрящия талант! Благодаря ви за силата на вашето слово, за острия поглед към съвременността и отговорността при подготовката на вашите журналистически материали! Вие ще останете завинаги част от златните страници на „В@з Буки Веди“. Запазете живец на своето любопитство към света! На добър час, мили момичета и момчета!

Ивелина Танева

Разнопосочно

✓ Съвременно литературно творчество: поезия и проза – **стр. 9**

✓ Млади художнички с награда от Международния конкурс Caromela – **стр.10**

✓ Различни любопитни новини от училищния живот ви очакват на **стр.11**

Ивана Иванова, 7а

Реклама / Талон за отстъпка

И още в броя...

- ✓ Забавните минути – **стр. 12**
- ✓ За Германия и Първия ученически гвар-

Акцентите на броя:

➤ Изпращаме абитуриентите **стр. 6-7**

➤ Вестникът ни със Специалната награда от XIII национален журналистически конкурс „Григор Попов“

стр. 3

➤ Добрата новина ви очаква на **стр. 4**

➤ Историята на „Върви, народе възродени“ **стр. 2**

➤ Гордеем се с техните успехи. Какво споделят абитуриентите за себе си? **стр. 5 и стр. 8**

дейски оркестър – **стр. 4**

✓ Как едно талантливо момиче спечели пълна стипендия в Американския университет? – **стр.5**

Моята първа статия

Празникът на Плевен сега и преди

Пак дойде време за празника на Плевен и за нас, учениците, това означава почивен ден. Сигурна съм, че 90% от моите съученици и познати в Плевен вече са направили планове да се разхождат в центъра на града в седмицата на празника. Това ни е направо като инстинкт – щом има панаир в града, трябва да го посетим! Традицията на пролетния панаир датира още от първата половина на 19. век. Тогава все още 15 май не е бил определен като празник на Плевен. През месец май в нашия град се е провеждал Голям пролетен панаир. Първоначално представлявал мащабно изложение на едър добитък, което след време започнало да се разраства и се превърнало в международно стопанско и занаятчийско изложение, заемащо около 30 дка площ. Тогава в Плевен е имало над 250 дюкяна и над 30 хана. Градът станал тесен за посетителите от цял свят, чийто брой стигал до 40 000. През 1928 г. датите 15, 16 и 17 били определени за панаира, но празникът на Плевен не е бил официално обявен до 2001г. Оттогава започваме да го считаме като празник на града ни. Всяка година много плевенчани посещават мероприятията за празника. Гледат с интерес различните

представления, обикалят щандовете, където производителите предлагат най-разнообразни храни и стоки. Тази година ще има цял куп интересни събития в центъра, парковете и музеите на града. Ето какво ще можете да правите през седмицата, свързана с 15 май:

♫ Спектакъл на професионалните танцови състави в Плевен **„Танцов маратон“**, който ще се проведе на 13 май, и със сигурност ще се хареса на всички любители на карате, хип-хоп, синтез и други. Друга програма, свързана с танца, ще е салса шоуто **„Да танцуваме заедно“** за малки и големи на 15 май.

♫ Феновете на следните изпълнители и групи ще се зарадват да чуят, че след гореспоменатите танцови представления ще има **концерти на Невена Цонева и Баш Бенд, A.L.E.K.S, МОЛЕЦ, STRYKERS и VATTICANA** на 13, 15 и 16 май.

♫ Освен това ще има много други музикални изпълнения. На 10 и 11 май ще се състоят концертни програми както и на ученици, така и на възрастни, включително и концерт на народния певец **Христо Косашки**. В събота, след празника, ще имаме възможност да чуем детските гласове на **хор „Звъника“** в ХГ „Дарение – Светлин Русев“.

♫ За тези, които предпочитат изпълнения с народна музика, на 14 май ще има концерти на **фолклорния клуб „Българско хоро“** и **Берковската духовна музика**, а в събота (17.05) музикантите **Чавдар Вълков и Магдалена Начева** ще изпълнят **„Филмови импресии“**.

♫ Няма да има само музикални събития, разбира се. В деня на самия празник в градската градина се организира особено интересна **приключенска игра по ориентиране „Открий Плевен“**. На 17 май в **„Къщата на художниците“** ще се проведат работилници за керамика и рисуване, след което ученици от НУИ „П. Пипков“ ще изнесат концерт. Също на 17 май, в 19:00 часа ще започне и традиционната **„Нощ в музеите“**. Регионалният исторически музей, Панорама „Плевенска епопея 1877г.“ и Художествена галерия **„Илия Бешков“** като домакини ще покажат различни експозиции, изложби, базари и други изненади. ♫ Последно, ако сте гладни не само за музеи и концерти, маркирайте в календара си 17 май като деня на Втория кулинарен фестивал **„Вкусни плевенски гозби“**, в 12 часа на пл. „Възраждане“. Надявам се, че всеки от вас ще се наслади на празника на града ни.

Ана Постълуйт, 8б

Моето докосване до истинския смисъл на думата „култура“

Много скоро ще посрещнем 24 май, наречен Деня на светите братя Кирил и Методий или празника на българската писменост, просвета и култура. Говорейки за този празник, най-вероятно в главата ни изникват образите на азбуката, книгите, училището, но често забравяме думичката *култура* в наименованието му. Да честваме делото на „солунските двама братя“ не означава само за ден да се сещаме, че сме горди от техните дела, не означава само за ден да поднасяме цветя на техните паметници, не означава само за ден да не отидем на училище. Честването не се изразява в еднодневно празнуване, а в постоянно желание и стремеж към културата, която извисява човека духовно, която посява в душата чувство за възвишеност и която е част от богатото наследство, оставено ни от братята. Този стремеж е движеща сила в живота ми и всеки ден се старая да правя всичко възможно, за да успявам да се докосна до културата. През по-голямата част от живота ми допирът ми до нея се е осъществявал най-често чрез ходене на театър или четене на книги, докато преди известно време (малко повече от година и половина) осъзнах, че това не ми е достатъчно. Размечтах се как аз мога да събуждам у хората същото това чувство, което ме овладява, когато стъпя в храма на Мелпомена. Речникът ми не е достатъчно богат,

за да открия в него думите, с които да опиша какво минава през главата ми, когато дойде чаканият момент, в който имам възможността за стотен път да видя орнаментите по фасадата на сградата, да вляза в огромния салон, да огледам всеки детайл по стените в залата, да мина покрай редовете от аленочервени седалки, чийто цвят отдавна вече ми е до болка познат и все пак ми е безкрайно любим, и най-накрая да дочакам началото на спектакъла, седнала под погледите на маските „Сълза и Смях“, наблюдавайки завесата със същия червен цвят като на стола, върху който нетърпеливо седя в очакване. Мечтаех един ден да стане така, че някой да почувства това, което и аз дълго време съм чувствала, а накрая, като се вдигне завесата, да види не друг, а мен. Искях да посея в нечия душа това усещане, което актьорите на сцената дълго време успешно са посявали в моята. След много подготовки в детската театрална студия на Адриан Филипов и Ива Николова най-накрая за пръв път имах възможността да сбъдна тази своя мечта. Участвах в пиесата „Дванадесета нощ“ на Шекспир под режисурата на Ива Николова, като излязох на сцена в ролята на една остроумна слугиня на име Мария. В моментите преди да се озова пред публиката, се бях вцепенила от ужас, не знаех дали ще се справя, не бях

никак сигурна в себе си, но в секундата, в която стъпих под светлините на прожекторите, нещо в мен моментално се изключи и се чувствах сякаш точно там ми беше мястото. През повечето време всичко се усещаше толкова натурално, че сякаш от години се занимавам с актьорската професия. След края на спектакъла, чувайки всичките аплодисменти, се почувствах така, както никога досега. Беше нещо като еуфория, много посилно от щастие, а от много време насам за пръв път бях истински горда от себе си, сякаш бях постигнала нещо, което никога не бях и предполагала, че ще успея да направя. Досега не бях изпитвала такава емоция и се съмнявам дали пак ще мога освен ако не продължа да се занимавам с театралното изкуство. В този момент окончателно разбрах, че театрът е една от най-големите ми страсти, и според мен нещото, което ще ме направи истински щастлива в бъдеще, е да поема точно по този път. Надявам се всеки човек да може да отдели малко от времето и усилията си и даде шанс на театралното изкуство да изпълни душата му с радост, така, както изпълва моята.

Михаела Минкова, 10в

Знаете ли, че...

24 май – история на празника

Денят на светите братя Кирил и Методий, на българската азбука, просвета и култура и на славянската книжовност е един от официалните празници на България. Празникът се чества на 24 май, но църквата го отбелязва на 11 май. Този празник има дълга история, отбелязва се на много места по света и в много държави, дори си има и свой „химн“. Денят на българската просвета и култура и на славянската писменост се чества за пръв път на 11 май 1851 година в Пловдив по инициатива на Найдено Геров. Тогава се организира празник на Кирил и Методий и тяхното дело – създаването на глаголицата (Датата не е избрана случайно, защото на този ден църквата почита светите братя.). На следващата година Неофит Рилски известява за пръв път за празника в книгата „Христоматия славянского языка“, а в края на 50-те и началото на 60-те години този ден започва да се отбелязва в някои български градове и църкви. След Освобождението на България той става училищен празник. През 1916 година празникът започва да се чества на 24 май, но църквата продължава да го чества на 11 май (Причината е въвеждането на Григорианския календар.), а през 1957 година 24 май е обявен за официален празник в България. Денят на славянската писменост и култура не се чества само у нас. В много славянски страни се почита делото на светите братя Кирил и Методий на 11 и 24 май по различни начини. Държавите, отбелязващи този празник, са: Русия, Украйна, Беларус, Чехия, Словакия, Северна Македония, Сърбия, Черна гора и др. В България и Северна Македония 24 май е официален празник и се отбелязва с много тържества и чествания. В Чехия празникът се празнува на 5 юли като официален и много хора се събират на мястото, където е била столицата на Великоморавия (Това е славянска държава, съществувала през Средновековието). В Русия делото на светите братя се отбелязва на 24 май с

много концерти, научни конференции, фестивали, панаири и шествия, а руските ученици на тази дата се запознават с великото дело на Кирил и Методий и приносят им към славянската култура. В италианската църква „Св. Климент“, намираща се в Рим, се провежда литургия на български език на 24 май, за да се почете паметта на св. св. Кирил и Методий. На литургията присъстват българска делегация, римският папа, гости на италианската столица, както и известни лица. По традиция се извършва и поклонение пред гроба на св. Кирил.

Няма как да не споменем за „химна на българската просвета“ – песента „Върви, народе възродени“. Текстът на песента е написан от Стоян Михайловски, музиката е създадена от Панайот Пипков. Съставена е от 14 куплета, като всеки куплет има 4 строфи. Това е „един от най-светлите химни на българската просвета и култура“, а песента е създадена по много интересен начин. Годината е 1901, а датата – 9 май. Панайот Пипков тогава е учител по музика в ловешкото училище. На него му е възложена задачата да създаде песен по повод приближавания 11 май (празникът на св. св. Кирил и Методий). Той не могъл да намери подходящ текст за песента, а времето изтичало. Един ден, когато бил в час по музика, учителят вижда един ученик да чете някакво стихотворение. Пипков прочита стихотворението и след 15 минути той вече е съставил мелодията на песента. Учениците разучават и пеят песента, а на 11 май цялото училище я запява. На следващата година песента вече звучи във всички български училища.

24 май е много важен празник за българите, защото на този ден почитаме великото дело на светите братя Кирил и Методий – създаването на глаголицата и създаването на кирилицата от техните ученици, но този празник пази и идентичността ни като народ.

Мартин Първанов, 8а

Кое прави човек красив или грозен?

Искрици размисли

Хмм.....интересен въпрос. След дълги размисли осъзнах, че човек може да е красив не само на външен вид, но и с душата си. Ако някой би ми казал, че има грозна душа, бих го попитала как е разбрал. Ами сега ще си отговоря на въпроса: „Грозна душа“ – не разбирайте, че душата не е красива на външен вид... „Грозна душа“ означава лицемерна

душа, алчна, несправедлива и егоистична. Човек е красив не само на външен вид, но и с душевност. Как е красива душата на човек? Ами това означава, винаги да се отзове на помощ и да бъде верен приятел... Моят съвет е: Бъдете красиви, но не само на външен вид, но и отвътре!

Илона Недкова, 5е

Денислав Бахов, 5д

Национален журналистически конкурс „Григор Попов“ От Плевен до Разград – пътят на успеха

За поредна година екипът на училищния вестник се завърща с успехи – този път от 13-то издание на Националния ученически журналистически конкурс „Григор Попов“ в град Разград. Редакционният екип на вестника беше отличен със **Специалната награда за колективно участие на Двореца за работа с деца**. Получихме и индивидуални награди – дипломи и грамоти, които можете да видите във витрината на СУ „Иван Вазов“. Михаела Минкова с първа награда в раздел „Очерк“, Марина Костова с трето място в раздел „Репортаж“, Йоан Градинаров със специалната награда на Регионалната библиотека на Разград. За да получим лично нашите награди, се организира и пътуване до града домакин на 28 март. Церемонията по награждаването се състоя в художествената галерия „Проф. Илия Петров“.

Тръгнахме с голямо вълнение в петъчното утро с два автомобила, със съдействието на родители на вестникарите от нашия екип, и стигнахме безаварийно до град Разград.

Преди да връчат грамотите и медалите на отличените, имавме време за кратка разходка и обяд в центъра на Разград. Мъничък кокетен площад с

впечатляваща часовникова кула, построена още през XIX век, и известната джамия „Ибрахим паша“, която беше в реставрация. Наблизо се намира и паметникът на майстор Манол – един от символите на града. Картинната галерия „Проф. Илия Петров“ също е в центъра. Впечатливи модерната сграда с изложба на платна от български художници. Ха-

ресаха ми картините на Златю Бояджиев и Стоян Венев, имаше и на Владимир Димитров – Майстора. Най-голямо впечатление ми направиха пейзажите на села и градове, които изпъкваха с цветовете си и притежаваха лек триизмерен ефект. Други интересни картини бяха автопортретите на различните художници и абстрактни картини с красиви контрасти.

След обиколката на галерията започна тържествената церемония, която откри кметът на град Разград Добрин Добрев. Той връчи и голямата награда на община Разград, която отиде в ръцете на радиожурналистите от гр. Кърджали. Гост на събитието беше и Кирил Вълчев, генерален директор на БТА, който поздрави всички участници в конкурса и обяви, че БТА дава възможност на млади изяви журналисти от конкурса да направят едноседмичен стаж в

Агенцията, след като навършат пълнолетие и имат интерес към журналистическата професия. Ние бяхме наградени със специалната награда, която ни връчи заместник-кметът Елка Нещелчева. Между отделните награждавания звучаха изпълнения на пиано, които допринесоха за тържествената атмосфера на церемонията. Нашият екип подари много вестници от последния ни брой на гостите и организаторите, които отново се радваха да видят работещите зад вестник „В@з Буки Веди“ и ни поздравиха за сериозния успех. Прибрахме се в Плевен не просто с награди, а с увереност, че усилията ни се виждат, ценят и вдъхновяват. Този конкурс ни напомни, че думите имат сила – особено когато идват от млади сърца, готови да разкажат истински истории.

Мартин Йотов, 10г

Дебют

Между viral и cringe:

Пътешествие из лабиринта на модерната култура

В днешната дигитална ера светът на съдържанието е като бурно море – едновременно вдъхновяващо и объркващо. Всеки ден се сблъскваме с материали, които се разрастват като пожар – стават *viral*, а други, които ни карат да се сконфузим от неловкост – са определени като *cringe*. Какво прави едно съдържание завладяващо, а друго да стане обект на обществена ирония? Нека се впуснем в това изследване, за да разберем тънките нюанси на тези понятия и защо именно те продължават да вълнуват и да забавляват нашето общество.

Изригването на *viral* съдържание

Представте си момент, в който един клип или снимка се споделя от милиони потребители в рамките на часове. Това е магията на *viral* съдържанието.

В свят, където всяка секунда е безценна, съдържанието, което успее да грабне вниманието, се разпространява като пламък в суха гора. Този момент на внезапен интерес не само увеличава аудиторията, но и оставя траен отпечатък в съзнанието.

Зад това явление стои силата на емоциите – онази невидима, но изключително мощна съставка, която превръща обикновеното послание в истински феномен. Съдържанията, които ни карат да се усмихнем неочаквано, да почувстваме носталгия или да изпитаме вълнение, се запечатват в съзнатия ни и се предават от човек на човек със скоростта на светлината.

Но нито скоростта, нито емоциите биха имали същия ефект без автентичността и уникалността. В епоха, в която копирането често изглежда като лесния път, именно оригиналността изпъква. Истинският, неподправен

израз създава усещане за уникалност – за нещо специално, което не може да бъде възпроизведено. Това прави съдържанието не просто успешно, а незабравимо – момент, който не може да се пресъздаде по друг начин.

Кога съдържанието става *cringe*

От другата страна на монетата се намират моменти, които поради прекомерно усилие или натрапчив стил предизвикват чувство на неловкост и дори съпричастност към неудобството на автора. *Cringe* съдържанието е като сценична грешка, която се превръща във фокус на насмешки.

Не всяко съдържание се разпространява заради своята гениалност. Понякога именно неловкостта го прави популярно. Често попадаме на видеа или публикации, които са толкова натрапчиви, неестествени или зле преценени, че вместо да ни разсмеят, ни карат да се чувстваме неудобно. Тази инфлация на неловкостта, моментът, в който и зрителят се срамува наравно с автора, се превръща в причина за споделяне и коментари, но по един по-различен начин.

В основата на подобни ситуации

често стои прекомерната самонадеяност. Желанието да бъдеш модерен, оригинален или просто „в крак с времето“ понякога води до точка, в която съдържанието губи естествеността си и започва да изглежда като усилие на всяка цена. Тогава публиката вече не вижда креативност, а отчаян стремеж към внимание, който предизвиква по-скоро съжаление или подигравка, отколкото възхищение.

Тук се намесва и социалната реакция – мощният катализатор на интернет културата. В дигиталната среда всеки има глас и способността да влияе на общественото мнение. Един единствен *cringe* момент може светкавично да се превърне в тема, осмиращ не само автора, но и самата му идея да бъде различен. Така неловкостта, прекомерната амбиция и реакцията на публиката се вплитат в една динамика, в която границата между успеха и провала е по-тънка отвсякога.

Тънката линия – преходът между *viral* и *cringe*

Въпреки че на пръв поглед тези два термина изглеждат като диаметрални противоположности, реалността е далеч по-сложна и интригуваща. Често съдържанието преминава от успех към неловкост или обратното, в зависимост от контекста и мнението на аудиторията.

Интернет съдържанието е отражение на човешкото възприятие: субективно, променливо и често противоречиво. Това, което за един зритель е свежо, оригинално и вдъхновяващо, за друг може да изглежда досадно, претенциозно и дори дразнещо. Индивидуалният опит, културните различия и личният стил на възприемане оформят разнообразна палитра от ре-

Българското образование днес

Какъв ден е 24 май? Денят, в който българите по цял свят празнуват делото на светите братя Кирил и Методий. Благодарение на тяхната азбука и създаването на кирилицата в Преславската книжовна школа, ние – българите – имаме една от най-важните си ценности – собствена писменост. Чрез нея сме запазили своята идентичност и се отличаваме от другите славянски народи. Освен ден за празнуване 24 май е денят, в който се поглежда към образованието и неговите резултати и се правят нови планове или се обмислят нови реформи. Но въпреки постоянните промени, които целят подобряване на образованието, когато погледнем само данни от изследването PISA, проведено през 2015 г. и 2022 г., ще видим сериозен спад във функционалната грамотност на 15-годишните ученици. Ако през 2015 г. функционалната неграмотност по математика е 42%, то през 2022 г. този процент е 54. Такъв спад се забелязва и по другите предмети – по четене и природни науки. Това показва, че след направените реформи нашето образование не се развива, а точно обратното – тъпче на едно място.

Това ни кара да се запитае къде грешим, каква е разликата между старата система, която беше отхвърлена, и новата? Разлика има и тя е видима. Ако преди е имало уважение към учителя като авторитет, то сега той е изгубен. Вместо родителите да се застъпват за образованието, те уронват престижа на преподавателите, а с това и на училището, и на образованието. Крайният резултат е потресаващ: децата нямат уважение, не изпитват нуждата да учат и да се развиват, а най-страшното е, че тези деца се връщат като преподаватели или родители и кръгът се затваря. Но винаги не бива да се търси само у учениците, преподавателите и родителите, трябва да се потърси и в учебния материал. Като ученик мога да потвърдя, че обемът на материала, който трябва да се изучи в рамките на една учебна година, е несъответстващ на краткия срок от 8 учебни месеца. Поради това учителите са принудени или да „препускат“ през учебника без възможността за затвърдяване на знанията, което доведе до нетрайни и непълни умения, или да отделят нужното време за преговор и обобщение, но с риск в края на годината материалът да остане незавършен. Вместо този проблем да бъде разрешен с намаляването на урочните теми, в учебната програма се добавят нови предмети

акции, която прави оценката на всяко съдържание изключително относителна.

Епохата, в която живеем, се характеризира с преходност – мигове на слава, които избликват със същата скорост, с която са възникнали. Постове, които в началото предизвикват възторг, с времето може да изгубят своята искреност и да се превърнат в обект на ирония. Съдържанието остралява не само визуално или тематично, но и емоционално – публиката се измества, а интересът се насочва към следващото голямо и лъскаво нещо.

Не на последно място, огромна роля в този процес играят и медиите. Социалните мрежи и интернет платформи не са просто сцена, а активен участник в оформянето на популярността. Понякога дадено съдържание е издигнато до небесата от прецизно планиране и съляпо преследване на тенденции, докато друг път същите тези механизми го подлагат на безмилостна публична критика. Така, една идея, създадена с визия и вдъхновение, може само за миг да премине от „вдъхновяваща“ към *cringe* – просто защото контекстът се е променил, а публиката е намерила нова цел.

Истинската сила на автентич-

и „знания“ – пример за това е добавяне на: разширено програмиране с Scratch, работа с основни роботизирани системи, текстово програмиране (Python, JavaScript), основи на уеб дизайна (HTML, CSS), обмисля се добавяне на „Религия“ като предмет и смъкването на материал от университетите в 11 и 12 клас – профилирана подготовка. Чрез тези *реформи* учениците са принудени да наизустяват материала и им е отнета възможността да се насочат към точно определена сфера поради липсата на нужното време, за да наблегнат върху по-ключовите за тяхната бъдеща реализация предмети.

И във връзка с празника 24 май да се вгледаме в часовете по български език и литература. Средно в периода 5-7 клас часовете варират от 5 до 6 часа седмично, а часовете по чужд език са от 3 до 5 часа. Но тенденцията, която се вижда в почти всички учебни програми, е намаляването на броя часове по БЕЛ – примерно в 7 клас съм имала 5 часа, но в 10 клас имам само 3, а всеки човек, завършил средно образование, е наясно, че с всеки клас литературните произведения стават все по-сложни и трудни. Тогава въпросът ми е защо са отделени по-малко часове по БЕЛ и повече по английски език? Вместо да има повече време за вникване в литературните произведения, за развиване на българския речник и художествено мислене, учениците са принудени да *препускат* по литературните произведения и да *скачат* от направление в направление.

Макар и засега да представих само лошите, нашето образование има и добри страни. Пример е увеличаването на кандидат-студентите в специалности, свързани с педагогическото направление. Така след време ще бъде решен един от най-големите проблеми – липсата на учители. Друг важен пример е увеличаването на достъпността на учениците до добра база и STEM кабинети и уроци. Но това достатъчно ли е, за да запълни всичките дупки по учебния път? Не мисля, няма как да строим нов път на разпадаща се основа. Затова трябва да има активен диалог между учениците и учителите, учениците и администрацията на училищата и административен диалог между училищата и МОН. Само така ще се видят грешките и ще се вземат адекватни решения.

А сега да си кажем отново: **Честит 24 май!**

Мария Петрова, 10г

ността

В света на дигиталните комуникации, където всеки клик може да се превърне в минута на слава или признак на публично фиаско, ключът към успеха е автентичността. Независимо дали съдържанието ни става *viral*, или „случайно“ преминава в категорията *cringe*, най-важното е то да говори истината – дори когато тази истина е сложна, нееднозначна и в постоянен поток на промени. За творците и потребителите е от съществено значение да преосмислят своя подход и да осъзнаят, че истинското вдъхновение се крие в способността да бъдеш себе си независимо от капризите на интернет алгоритмите.

Така, сред този объркан, но все пак вълнуващ дигитален свят, няма универсална формула за успех. Това, което оставя траен отпечатък, е смелостта да се изразяваш истински дори ако понякога си на границата между *viral* и *cringe*. И в това постоянно променящо се пътешествие намираме и най-интересните истории – тези, които ни карат да се замислим, да се посмеем и да осъзнаем, че в крайна сметка всичко е част от голямата картина на човешката комуникация.

Цветелина Христова, 11б

Добрата новина

Доброто в наши дни – светлината в едно объркано време

В свят, в който новините често ни заливат с тревожни събития, несправедливост и човешка болка човек лесно може да си помисли, че доброто е изчезнало. Забързаното ежедневие ни превръща в зрители на страданието, а не в участници в промяната. И все пак, именно в най-трудните моменти изпква нещо истинско, нещо, което не може да бъде подправено – човешката съпричастност. Доброто не е забравено. То живее в малките жестове, в протегнатата ръка, в искреното „Как си?“, в помощта към непознат.

Доброто в наши дни може да не се изразява в големи думи или героични постъпки, но то има силата да променя съдби. И най-вече – да вдъхновява. Вярно е, че светът може да бъде жесток, но когато добрината се появи, тя се разпространява с удивителна скорост. Едно добро дело поражда друго, както една свещ може да запали стотици други, без да изгуби своя пламък.

Пример за това как доброто се разпространява като верижна реакция е случилото се в нашето училище – една благотворителна инициатива, която започна с прост слух и завърши с навременна помощ.

„Доброто е заразно“ – тази стара истина отново се потвърди в нашето училище. Един малък слух и искреното желание на всички да помогнат, превърнаха един обикновен ден в истинско чудо за една жена в нужда.

Историята започва с приятелка на Милена, която чула за нейната трудна ситуация и решила да сподели с други. Това е първоначалната искра, която пламна и събуди съчувствие сред ученици, родители и учители. Скоро новината достигна до член на Ученическия съвет при СУ „Иван Вазов“, а Катерина Василева от 11а, заместник-председател на съвета, не се поколеба да действа.

„Когато чух за тъжната история на Милена, веднага реших, че трябва да включим всички в училище. Това беше нашият шанс да покажем, че доброто все още има значение,“ споделя Катерина.

След като Катя се среща с педагогическия съветник Виктория Панайотова и директорката на училището, за два дни бе организирана кампанията за събиране на средства. „С помощта на Ерик Живков от 11а, който се зае с гласността на случая – да пише на популярен инфлуенсър за съдействие – и отговора, който получихме, да не се отказваме и да действаме, успяхме да се активизираме: поставихме кутии на двата входа на училището и събрахме дарения от всички, като доброволци от УС минаха през всички класни стаи,“ добавя Катерина.

Резултатът от усилията на ученици, учители и родители беше впечатляващ – само за три дни успяхме да съберем 6 040 лв. Два класа от нашето училище – 6 е и 11 в внесоха индивидуални дарения – 275 лв и 220 лв, с което доказаха своята ангажираност с каузата. Средствата бяха изпратени директно на Милена и тя вече има нужната помощ, от която отчаяно се нуждае.

„Това беше наистина вдъхновяваща и обединяваща инициатива. Радвам се, че успяхме да помогнем и да покажем, че когато силно вярваме, можем да постигнем нещо значимо,“ казва Катерина.

Историята на Милена е още един пример за силата на общността и за това как една малка искра на състрадание може да се разпространи и да освети пътя на някого в труден момент. Благодарение на тази съпричастност Милена вече има шанс за ново начало и това е само заради добротата, която всички ние показахме в тази дарителска кампания.

Цветелина Христова, 11б

От Плевен до Германия: Музиката, която сбъдва мечти

На 11 март залата „Катя Попова“ се изпълни с музика, емоции и ентузиазъм по време на благотворителния концерт „Заедно за оркестъра“. Събитието имаше ясна и вдъхновяваща цел – събиране на средства за участието на училищния оркестър в културен обмен с младежки оркестър Jugendorchester DALJ от Детигхофен.

Германия. Нашият училищен оркестър, ръководен от Красимир Янкулов, е създаден на 1 октомври 2017 г. и оттогава не спира да радва Плевен с участия на празници, фестивали и концерти. Официалното му представяне пред града се състои на 15 май 2018 г. В чест на празника на Плевен участва в тържествен ритуал, организиран от Община Плевен и Националната гвардейска част, и оттогава музикалното семейство на училището се разраства.

Концертната вечер обедини таланти от целия град. На сцената се извиха и Спортен клуб „Еуфория“, хор „Вдъхновение“, както и изключителните солисти Денислав Далаклиев, Ивет Ячева, Елеонора Пеева и Весела Фератова. Всеки от тях внесе своя уникален принос в магията на вечерта. Най-ярката част от концерта беше точно в неговия край, когато барабанистът изсвири своето соло. Диригентът на оркестъра спомена, че този

изпълнител е една от причините нашият оркестър да бъде поканен в Германия, защото е осъществил връзката между двата оркестъра. След това всеки един музикант беше представен на публиката и заедно изсвириха последното

парче, което беше добре познатият на всички химн на нашето училище. С общите усилия на участници и публика бяха събрани 6700 лева от билети и дарения – повече от достатъчно, за да направи мечтата реалност. Пътуването стана възможно!

В периода 2–5 април

оркестърът ни посети Германия, където заедно с местния младежки оркестър от гр. Детигхофен изнесе съвместен концерт. Програмата включваше и вълнуващи културни преживявания: посещение на Рейнския водопад, круиз по езерото Райнау, екскурзия до Концанц и дори разходка до Търговския панаир в Йешетен, където се състоя и съвместната музикална изява. Очакваме скоро музикантите да ни разкажат по-подробно за тяхното турне.

Пожелаваме на нашия оркестър още много авторитетни сцени и незабравими музикални преживявания! Ние, техните съученици и приятели, ще продължим да ги подкрепяме и аплодираме.

Цветина Данчева, 10г клас

Ученически игри прогимназиален етап 2024/2025 година

През учебната 2024/2025 година за пореден път се проведе ученическите игри в нашия град, в които учениците от прогимназията се състезаваха с другите училища в района. Нашите участници взеха участие в пет спортни дисциплини, като завършиха на добри позиции, а мнозина от тях продължиха и към следващия етап на игрите. Нека разгледаме кога и срещу кого са играли нашите млади спортисти, както и какви са техните впечатления от състезанията.

Започваме с **тениса на маса**, където участва само момичешки отбор, но въпреки липсата на момчета в състава, нашите млади тенисистки завоюваха първо място, което им осигури участие в зоналния етап на игрите в Свищов. На общинския етап, проведен на 25 февруари 2025 г., те се състезаваха срещу ОУ „Лазар Станев“, като всяка от нашите момичета спечели своите мачове с резултат 3:0 в геймовете. В зоналния етап в Свищов, който се проведе на 10 април 2025 г., нашите тенисистки победиха отбора на Севлиево, но претърпяха загуба срещу Свищов, като в крайна сметка завоюваха сребърните медали – постижение, което заслужава признание.

Футболистите ни също се представиха с високи постижения. В нашето училище все още няма женски отбор в 5-7 клас, момчетата бяха основните представители в този спорт. Те успяха да постигнат успехи срещу ОУ „Цветан Спасов“, ППЧЕ „Димитър Димов“, СУ „Христо Смирненски“ и ОУ „Петър Берон“. На финала те се изправиха срещу отбора на „Цветан Спасов“ и след оспорван мач, спечелиха, което ги класира за зоналния етап на игрите, проведен на 25 март 2025 г. Там нашите футболисти мериха сили с отборите на Горна Оряховица, Левски, Кнежа и други, като завършиха на второ място след изтощителен мач срещу Левски, който завърши с победа за Левски с 1:0. Футболистите на Вазов за пореден път се доказаха със своето отличното представяне.

Отборът по **лека атлетика** при момчетата също се отличи с изключителни резултати. Според треньора им, г-н Асен Събев, участието в множество дисциплини на общинския етап на 19 март 2025 г. доведе до впечатляващия им брой точки. Нашите млади атлети съперничиха на отборите на ОУ „Цветан Спасов“ и ОУ „Климент Охридски“, спечелвайки златото с малка разлика от 2 точки. По този начин те се класираха за областното първенство. Един от най-силните ни атлети, Кристиян Иванов от 7б клас, спечели първите места в три дисциплини, но целият отбор на „Вазов“ заслужава похвала за своето представяне.

Момчетата, които се състезаваха в леката атлетика, също показаха добри резултати. Въпреки че бяха дисквалифицирани в дисциплината скок на височина, те постигнаха отлични резултати в скока на дължина, бягането на 400 метра и бяганията на 100 метра, където завършиха на второ и трето място. Въпреки усилията им класирането ги постави на второ място. Състезанията се проведеха на 19 март, като нашите състезателки се изправиха срещу отборите на ОУ „Цветан Спасов“, Спортно училище „Георги Бенковски“ и други. Високи успехи имаме и в **баскетбола**. Момчетата от нашето училище завоюваха първо място, докато момчетата се класираха на второ. Мачовете на момчетата се проведеха на 11 и 12 февруари 2025 г. в зала „Балканстрой“, където те победиха отборите на ОУ „Валери Петров“ и ОУ „Цветан Спасов“, като спечелиха купата от общинския етап. Момчетата получиха възможност да продължат към зоналния етап.

Момчетата също не останаха по-назад и на 10 февруари 2025 г. мерили сили с ОУ „Цветан Спасов“, СУ „Пейо Яворов“, ОУ „Йордан Йовков“ и ОУ „Петър Берон“. По време на мачовете, момчетата дадоха всичко от себе си, но за жалост на финала паднаха от отбора на ОУ „Петър Берон“, получавайки второто място.

Нашите **волейболисти**, както момичета, така и момчета, също се справиха достойно. Мачовете на момчетата се проведеха на 20, 21 и 27 февруари 2025 г., където те играха срещу отборите на ОУ „Васил Левски“, ОУ „Валери Петров“ и ОУ „Йордан Йовков“. Въпреки усилията им те завършиха на 4-то място, но споделиха, че преживяването е било вълнуващо и напрегнато. Създали много нови приятелства и останали с добри спомени. Мачовете на момчетата се състояха на 27 февруари, като те победиха отбора на Пелишат, но загубиха от

ОУ „Йордан Йовков“, класирайки се на второ място. Момчетата споделиха, че въпреки класирането, екипната работа и доброто настроение в отбора ги оставят с прекрасни спомени.

Тази година ученическите игри отново показаха, че нашите ученици не само се състезават с хъс и страст, но и постигат отлични резултати в различни спортове. Те не само са ученолюбиви и търсещи знания, а и силни в спортовете!

Деян Тончев, 10в

Дванадесетокласничка – пълен стипендиант на Американския университет

Представяме ви Елина Мълчиниколова от 12 г клас – талантилива, отговорна, отдадена на своите цели, с гражданска позиция и множество успехи...

С приближаване на завършването повечето дванадесетокласници се впускат в търсене на авторитетния университет или колеж. Елина Мълчиниколова от 12 г клас избира за себе си Американския университет в Благоевград. Тя подава своята кандидатура за учебното заведение, впускайки се в процеса с „почти нулеви очаквания“ – надеждите ѝ („ако въобще може да се твърди, че е имало такива“, споделя тя) са за максимум 30% намаляване на студентската такса. За своя изненада обаче ученичката получава стопроцентова стипендия, покриваща напълно цялото ѝ обучение, с изключение на нищожните, в сравнение с академичните такси, разходи за пособия и настаняване. Да си стопроцентов стипендиант на Американския университет, е наистина изключително високо постижение, тъй като за цяла България са предвидени едва 3 стипендии, като невинаги се раздават всички. Зависи дали кандидатът може да покрие всички критерии. Тази година две от тях са дадени на кандидат-студенти от Северна България (Елина е една от тях).

Специалността, която човек желае да следва, се избира след като бъдеш приет, но нашата дванадесетокласничка вече е взела своето категорично решение - „Компютърни науки и бизнес администрация“. С това тя ще продължи своето обучение в IT сферата след 5 години в паралелка с профил „Софтуерни и хардуерни науки“. В бъдеще Елина желае да се развие като *фулстек девелопър*, но по нейни думи: „Това е далеч, ще започнем стъпка по стъпка“. Но нека се върнем към самото начало, когато Елина е открила страстта си към компютрите и информатиката. Тя споделя, че още от 4 клас очите ѝ се задържали върху програмирането и кодовете, като от тогава ходи на школи по информатика и не ѝ е било нужно много, за да усети, че това е „нейното нещо“ и че с това желае да се занимава като порасне. Когато обмисля избора си на паралелка при влизането в прогимназиалния етап на обучение, малката Елина не е сигурна дали предпочита повече български

език, или математика, затова се записва в профил „Български език и литература“, тъй като повече я е привличала литературата. Точно този период от 5 до 7 клас е времето, в което тя е участвала в състезания и конкурси, но макар че не е постигала значителни успехи, това за нея е бил своеобразен начин за натрупване на опит, който стандартната академична среда е неспособна да осигури. Завършвайки основното си образование, Елина твърдо решава, че желае да продължи обучението си в тогавашния 8г с профил „Софтуерни и хардуерни науки“. Някъде по това време тя също така преценява, че за нея ще бъде по-добро решение да замени различните състезания с курсове по информатика, за да обогатява знанията си. В 9 клас се записва в SoftUni - Академия за програмиране и IT, която предоставя онлайн и присъствени курсове. Днес тя е завършила почти всички курсове по програмиране към Академията, но споделя, че не е имала достатъчно време, за да я завърши цялата.

Сега Елина заема едно от първите места в училище с успех 5,98 и различни награди и постижения зад гръба си. Много нейни есета и статии са публикувани в училищния вестник през годините, като тя споделя, че е най-горда от есето си „Европейци сме ний, ама все не сме дотам“. Освен това, откакто учи в нашето училище, Елина пише във вестника, натрупвайки 8 години „журналистика“. От 8 клас насам всяка година ходи на KGL, или още познато като английското Кенгуру, класирайки се за националния кръг на състезанието. Макар вече приета и пред прага на завършването, тя не спира да се отдава на истинската си страст – програмирането. Дори в момента е записана на обучение по JavaScript и TypeScript, организирано от growIT - компания, стимулираща развитието на Северозападна България в IT сектора. Това обучение за нея е специално: „Там ни учат как да мислим като програмисти и ни помагат да мислим рационално и оптимално с помощта на алгоритми“, споделя с гордост тя. С всичко това Елина доказва, че при наличието на

достатъчно желание човек може да има познания и в две изцяло разнородни области, каквито са литературата и информатиката.

Елина започва да обмисля обучението си в Благоевград когато представители от Американския университет посещават училището ѝ, представяйки учебното си заведение. Не след дълго тя взима решението си и кандидатства именно там. Освен това Американският университет продължава идеите на SoftUni, а именно акцент върху практиката и по-малко теория, което наистина попада на нашата кандидат-студентка. За нея именно практиката е това, което наистина има значение: „ще придобия знанията, които ще са ми нужни, в това спор няма, но не планирам да заменяя градежа на кариерата си с години изучаване на теория“.

Елина споделя, че кандидатстването в университета е било много интересен процес, тъй като желаещите кандидатстват не с един изпит, а като за работа – подава се CV, пише се есе по 1 от 3 теми (тя е писала по темата „Картина, описваща възгледите ти за света“) и се прави тест по английски език за тези, които нямат сертификат, тъй като учебният процес е изцяло на английски. На този тест дванадесетокласничката получава 155 от максимални 160 точки, което ѝ дава ниво C2 на английски език. Освен това имат предимство различните извънкласни дейности и мероприятия, които е посещавал ученикът, с което Елина умело се справя. Дванадесетокласничката много се радва за възможностите, които стипендията ѝ осигурява, но за това заслуга имат самата тя и усиления труд, който е положила през годините! Но тя споделя, че заслугите за успехите ѝ не са изцяло нейни. Тя е изключително благодарна на невероятната подкрепа от семейството и приятелите си. Пожелаваме ѝ само успехи занапред, да бъде все така изключителна, усърдна и да бъде горда и щастлива от това, което върши!

Деян Тончев, 10в

Изкуственият интелект – дали е свършен?

В последните няколко години изкуственият интелект стана неразделна част от ежедневието на учениците. Той е сбъдната мечта за всички нас – край на четенето на дълги и скучни уроци или преравянето на целия интернет за късче информация по някое домашно. Даже може изобщо да забравим да четем. Ако не разбираме задачите по математика, достатъчно е да ги пратим на ChatGPT и само за 10 секунди сме готови. А ако есета не са ти силната страна, не се тревожи, изкуственият интелект и там е експерт. Набързо преписваме отговорите на чатбота, благодарни, че сме си спестили час работа и можем да се занимаваме с по-интересни неща. Но много хубаво не е на хубаво. Дали изкуственият интелект наистина ни помага, или ни прави „мечешка услуга“? На пръв поглед фактът, че изкуственият интелект може да напише петнайсет химични уравнения за пет секунди изглежда чудесно; твърде хубаво, за да е истина. Може би, защото не е. Ако се вгледаме по-внимателно в това, което той ни дава като отговор, много неща не са наред. Формулите, които използва за задачите по физика, не са тези, които ти учиш в час. Задачите по математика са решени по забиколен и странен начин (бонус

вина – напълно измислени герои, случки, образи и мотиви. Изкуственият интелект обаче не се спира само с измислиците в една конкретна творба. Той направо си измисля цели цитати, стихотворения и автори, които изобщо не съществуват. Накрая започваш да се чудиш откъде ChatGPT има толкова огромно въображение (по-развинуто и от сънищата ти). За жалост, нещата са още по-катастрофални при писането на есета. Или са пълни с пунктуационни, правописни и граматични грешки, или са най-големите клишета; постни и неоригинални. Факт е, че почти никое есе, написано от чатбот, не получава шестича в училище, защото просто му липсва индивидуалност.

Засега се смеем на грешките на изкуствения интелект, но истината е, че той всеки ден се развива все повече и повече. В един момент може би ще стане по-добър и от човека. Само след няколко години може да е невъзможно да различиш картина, нарисувана от човек или изкуствен интелект; разказ, написан от човек или изкуствен интелект и т.н. Единствено времето ще покаже дали човешкото остава незаменимо, или ще бъдем ненужни в роботизирания свят.

Ева Иванова, 10б

Анна Улянова, 7а

Кои са думите на 2024 година?

С идването на новата 2025 дойде и времето на всички класации за изминалата година, които откритоха не само знаменитостите, изкачили се още по-високо по стълбичката на славата, но и думите, които описват живота на хората през последните дванадесет месеца. За четвърта по-

редна година допитването се провежда в национален мащаб от сайта „Как се пише?“. Въгът открии най-важните за българите теми: „Шенген“ с 37%, „дубайски шоколад“ с 26 на сто и „санитарен кордон“ с 24% от гласовете. Това са знаковите думи и изрази за 2024 за България. Така гласуваха хората в традиционното проучване на обществените нагласи „Думи на годината с Как се пише?“. В първите десет думи са още и Гунди, която беше на косъм да влезе в челната тройка, **избори, дезинформация, безводие, Тръмп, Ново начало** и Олимпиада.

Думата победител „Шенген“ ясно сигнализира за европейската ориентация на българите, които оценяват ползите от членството ни в ЕС. Тук можем да направим сравнение с миналото – словосъчетанието „изкуствен интелект“, което ни

свърза с глобалните тенденции. „Санитарен кордон“ обратно – показва обществото ни отвътре – разделителните линии и поляризацията, невъзможността да постигнем съгласие за развитието на страната ни, отбелязаха в интервю организаторите на инициативата – д-р Павлина Върбанова, създателка на „Как се пише?“, и Доротея Николова, учителка по български език и литература и журналистка. Интересен би бил анализът на словосъчетанието заело второ място - „дубайски шоколад“. Един от прочитите му е, че родната действителност ни е втръснала и търсим удоволствие в нещо външно и извън политиката. Друго и доста потривожно тълкувание е, че силата на социалните мрежи създава все по-големи рискове и както тази година избираме дубайския шоколад, така скоро може да дадем шанс на някоя TikTok личност да се сдобие с огромна власт. Въдъхновени от медийният анализ в „Думи на годината с „Как се пише?“, който открии най-важните теми и сюжети, както сред хората, така и в медиите, решихме да проведем социален експеримент сред учениците от гимназиален етап (XI и XII клас), отправяйки им предизвикателството да опишат своята 2024 година с една дума. В рамките на допитването ни се открииха три думи: **ChatGPT, glamour и брат**.

Учениците избраха ChatGPT като една от думите на годината, тъй като изкуственият интелект се превърна в част от тяхното ежедневиe. Мнозина го използват като средство за намаляване на времето, прекарано в подготовка за училище, писане на есета и генериране на идеи. Именно благодарение на тези ползи ChatGPT зае почетното първо място в нашата класация.

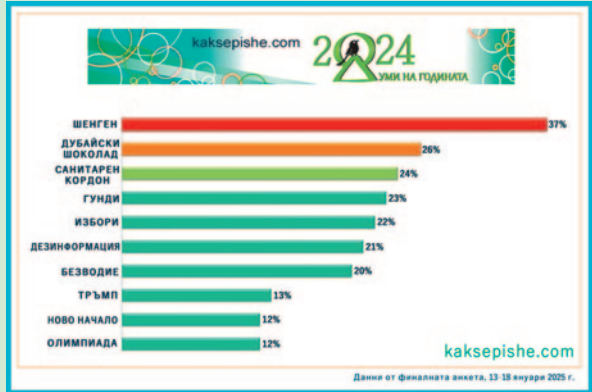
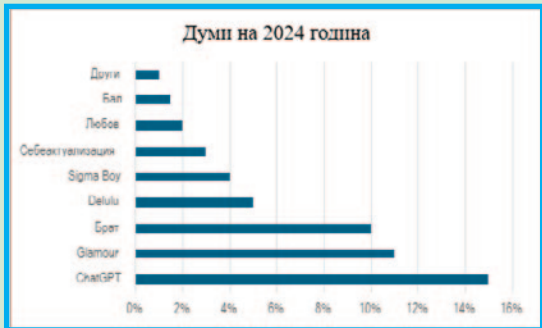
Второ място получи думата glamour (от английски, нещо стилино и елегантно). Нейната популярност се дължи на платформи като Instagram и TikTok, които засилиха желанието за бляскав и естетически издържан начин на живот. В ежедневието тя далеч не е свързана само с елегантност, а се използва като епитет, описващ нестандартния стил на обличане на някои хора.

Краят на глобалните трендове бележи обръщението „брат“, което е на трето място в класацията. Простата, но значима дума придоби ново социално значение, като популярно обръщение между приятели през последните дванадесет месеца. Това се дължи на засилената ѝ употреба в жаргона, музиката (особено хип-хопа) и интернет сленга, в свят, където индивидуализмът е на преден план, хората все повече използват езика, за да подчертаят връзката си с другите. Въпреки малкия брой гласове „себеактуализация“ беше дума, преобладаваща в 11 клас, което може да се

дължи на ненапълно оформените ни планове за бъдещето. Тяхна противоположност са дванадесетокласниците, чисто външение от наближаващия им абитуриентски бал беше видимо. Избирайки думата „бал“, те показаха не само нетърпението си, но и готовността си се впуснат в безкрайното приключение, което е животът. Дано пътят им е лек! Като имаме предвид резултатите от проучването, ставаме свидетели на притеснително явление. Думи като „любов“ и „себеактуализация“ бяха изместени в дъното на класацията от TikTok фаворитите - sigma boy и delulu. Тази аномалия отразява като огледало новите обществени ценности, които превръщат младите хора в бездушни преследвачи на глобални трендове.

В заключение допитването сред учениците показва, че думите ChatGPT, glamour и брат отразяват три основни аспекта от живота им през годината: технологиите в образованието, влиянието на социалните мрежи върху стила и значението на приятелството в ежедневието. Тези думи не само показват как младите хора говорят, а и как възприемат света около себе си, но истината остава една. Любовта и себеактуализацията никога няма да достигнат върха, защото не са на мода и все още не съществува TikTok тренд, който да ги върне към живот.

Цветелина Христова, 11б

Имат думата абитуриентите

Здравейте, ние сме 12а!

Ще се опитам да ви разкажа какво е да си част от нашия клас. Ние сме заедно от 5 дългии години... Съдбата ни събра за добро или зло. Не сме типичните ученици, които се харесват на учителите. Както всички казват, дисциплината ни е лоша, но сърцата – добри. Започнахме зле – санкции, отсъствия, мъмрения, но въпреки това на финала оцеляхме! Първата ни година започна опознавателно, но бързо ни сложиха етикетата – НАЙ-БУЙНИЯ КЛАС! Втората година – продължихме в същия дух. Чак в края на третата година нещата се усложниха, а през последните две, смятам, че израснахме. Макар и неопорни, бързо спечелихме сърцата на най-строгите ни преподаватели. Те ясно ни показваха, че с тях всега не дива и ако не внимаваме, ще си изгубим. Научиха ни да използваме възможностите си правилно и да се възползваме от тях. Ако мога да кажа аз кои сме ние – то ние сме ИСТИНСКИ.

През годините спечелихме много отличия за нашето училище, част от които се дължат на спорните заслуги на футболистите: Илия Себков, Билан Минков, Борислав Гечев, Никола Александров; тенисисти на маса: Марио Дачев, Християн Сейнов, Билан Минков; шахматисти: Павел и Силвио Станкови; а аз – Ивон Темелкова, в продължение на седем години участвах, печелех и представях СУ „Иван Вазов“ с мажоретния състав. Пламена Ангелова, Павел Станков и Александър Пейчев достигнаха до общински кръг на олимпиадата по география и икономика за 12 клас, а Пламена Ангелова се класира за национален кръг. „Спортината паралелка“ – както се изразява госпожа Цветанова, има и умни глави. Класният ни ръководител – Стефка Цветанова, ни научи да се борим и оцеляваме в ситуации, които невинаги ще ни харесват. Аз мисля, че всеки от нас е успял да разбере своя урок, който тя се опита да преподне. Макар и незабържени, със сигурност между нас се зародиха истински приятелства, които може би ще продължат. Успяхме с общи усилия да зарадваме нашата класна и да покажем че сме едно цяло – XII“. И ето, че нашата война завърши с мир!

На раздяла

Не можем да повярваме, че стигнахме вече дотук. Когато гледахме „големите“ по коридорите, когато ги изграждахме, когато ги гледахме на техните балове, само си се представяхме на тяхно място. Но сега е наш ред, вече ние сме „големите“. Вече си даваме сметка какво значи да си зрелостник, да стоиш на прага на днес и утре, какво са стояли много випуски преди нас. Пътят ни не приключва тук, но сега е време да изкажем благодарност за усилията на нашите учители, които успяха да ни превърнат в хора, които сме днес. Спомняме си и мислим и за тези учители, които вече не ни преподават, както си спомняме и тези съученици, които не останаха в класа ни. Винаги ще помним тази част от живота ни, макар и изпълнена с много трудности, ала никой от тях не бе неподвижен.

Уверени сме, че успехът ходи ръка за ръка с нас, затова си пожелаваме щастие, което да води успеха или бъде водено от него. На учителите пожелаваме здраве, когато посвобудим ще намери място в сърцата ни и ще стане поредният градивен блок. От осми клас до днес пораснахме и наистина станахме „големите“ – не само защото сме 12. клас, а и защото израснахме.

Сбогом, училище! Сбогом, учители! Сбогом, клас! До нови срещи – в живота или в спомените!

12б клас

(...) Отпечатъци от лица в мъгла плават; сигурно никога няма да ме изкажат, но моята душа всеки ден опияняват. Моля се винаги така да останат!... Николай Петков, 12б

12б

12 в клас – ние сме клас, който трудно се описва с няколко думи. Ние сме вихрушка от емоции, шум, смех и енергия, която изпълва цялото училище. Забавни до сълзи, винаги готови за шутки и нестандартни идеи, успяваме да превърнем и най-сериозния учебен час в малък спектакъл.

Учителите често въздишат тежко след срещите с нас – не защото не ни обичат, а защото дисциплината ни е... меко казано предизвикателна. Но въпреки лудостта и шумотевицата, всеки, който ни познава, знае, че зад шурамата фасада се крият умни, талантиливи и добри млади хора.

12 в – сърцата, умни, сплотени и винаги готови да помогнат. Ние сме оези, които ще разсмеят цялата стая, ще изнервят някой учител, но накрая показваме, че можем всичко – с лекота, упоритост и характер. Клас, който не просто завършва училище, а оставя следа!

Благодарим ти, училище, че беше нашата сцена, нашето поле за изява и понякога – нашето убежище. Тук се смяхме, спорихме, учихме и понякога грешахме, но винаги растяхме. Ти ни даде не само уроци по математика и литература, а и уроци по живот.

Оставяме част от себе си в тези коридори, но си тръгваме с пълни сърца и спомена, които ще носим завинаги.

12г

Ние сме 12 г клас. На пръв поглед изглежда, че няма много за казване – през повечето време се въртим в екрани и решаваме задачи по математика. Само че тобъ първия поглед се крие интересен полустудентски живот: динамичен, разнolik, понякога скучен, но и силно перспективен. По-долу са представени няколко факта за нас, които ще ви запознаят с нашия миротел в навечерието на дипломирането.

Истината е, че не всички сме ориентирани към ИТ. И това сигурно не ви изненадва. Но можем ли да си представиме, че сред нас има бъдещ военен? А също и филолог, илюстратор, психолог, биоинженер, писател, специалист по автомобилтика... Ние ще дадем много повече на света от кодове и програми. Разнолик ли сме в светогледа си? Да. Но това ни прави една от най-кохоритните паралелки, завършили СУ „Иван Вазов“.

Преди завършването обаче идва учението. Какво останалине зрелостници и ние сме под напрежение в края на годината. Често се случва да имаме седмици с две или три изпитвания.

Естествено, към всяко преживяне се отнасяме сериозно. Дори оценките невинаги да са добри, всяка е подплатена със силен стремеж към отличие. Независимо от цифрите в дипломата се очертава всеки от нас да стане ценен кадр в своята сфера.

Като допълнителна тежест се явяват и подготовките за матуриите, които също провеждаме старателно. Имаше сформирани групи за консултации по ИТ и информатика; работим по собствените помагала за ДЗИ. Някои от нас даже са записани на уроци или курсове. Ако някой мисли, че класът ни е ленив, напълно греши. Работим тесно и мотивирано всяка седмица в името на успеха. Навярно по-младите чинатели, учещи информатика, се интересуват към какви университети се ориентират. Възможност всеки, който възнамерява да следва технология, може да се научи от следните редове. Приоритетни за нас, разбира се, са техническите университети в София и Варна. Пловдивският и Софийският университет са също толкова желани. Имаше и един кандидат за Американския университет в Благоевград и бъдещ студент в Чиркисия. Някои от вас пък могат би искали да учат близо до дома. В този случай знайте, че имаше и кандидати за ВВУ „Георги Бенковски“ в Делта Мичигония.

Програми, свързани с технологии, се предлагат из България и в чужбина. Трудно е да се каже, че има грешен избор. Всеки на възраст 18–19 е достатъчно осъзнат, за да избере най-подходящия за себе си вариант. Ключовото е, че ние – студентите – решаваме.

За завършек на своето обръщение бихме искали да благодарим на всички учители, които щедро се раздават за нас през последните години. Благодарим много на класната ни, 2-жа Христина Стоичкова, че винаги ни мисли най-добрито, макар невинаги да сме били послушни. Въпреки привидно непреодолимите трудности тя обаче да дойде на бала, с което винаги ще остане в сърцата ни. Признателни сме и на 2-жа Йоанна Иванова за това, че ни снала служебна класна и пое стопанството на класа. Благодарим също на Ивайло Лачев – най-големият учител по математика, и на Радичка Иванова – най-коректната учителка по БЕЛ. Също така на учителите ни по ФВС Евелин Колев. И не на последно място: преподавателите ни по информатика и ИТ.

Г-жо Борисова, 2-жо Радева, 2-жо Ивановска и 2-жо Петрова, безкрайно благодарим за усилията, които положихте в името на резултатите и кариерите ни.

Ние бяхме 12Г клас. Сбогом!

12д

Драги съученици, учители и читатели на училищния вестник, Днес, когато затваряме една важна глава от живота си, искаме да споделим благодарността и мислите си. Историята на 12д клас е не-обикновена – започнахме като 2в ениусиизирани, но доста бурни ос-моласници. По една или друга причина останахме само 11, но това ни направи по-сплотени и по-уверени. Бяхме мечтатели със спортивни ам-биции – футболисти, хандболисти, лекоатлети, илюви и състезатели по ловна стрелба. Животът ни беше състояние: на изрицето, в да-сейна, на нистата... Но истинското предизвикателство беше да оста-нем заедно.

Днес сме 11, но всеки от нас носи в сърцето си спомените и силата на тези години. Преминнахме през безброй изпитания, сменяхме МНОГО класни ръководители, но винаги имаше учители, които ни вдъхновяваха и ни помагаша да вървим напред. Благодарим на всеки един от тях, защото не се отказаха от нас, въпреки бурите, които създавахме. Безкрайно признателни сме за търпението и вяра на Ви, че сме способни на повече. Особено благодарим на класния ни ръководител – човекът, който ни научи как да се справяме с всяка трудност, и то с лекота. На-учихте ни, че успехът не е само оценки, а и упорство, отговорност и уважение.

Съвет към бъдещите абитуриенти: Не се страхувайте да бъдете себе си. Насладете се на всеки миг – часовете, шегите, дори изпитиите са част от приключението. Дръжте се заедно, защото истинската сила е в единството. И помнете: всяка крачка напред, дори през труднос-тите, ви приближава до мечтата. Пожелаваме и на тези, които остават, да напътят искрата на любопитството и да продължават да надминават себе си!

На училище „Иван Вазов“ благодарим за това, че ни приюти и превърна в семейство. Тук придобихме не само знания, но и приятели за цял живот. С гордост и вълнение затваряме тази врата, готови да отворим нови.

С уважение, 12д клас, Випуск 2025

Гордеем се с тях Най-блестящите ни зрелостници

От екипа на вестника се заехме със задачата да представим на читателите си част от тазгодишните ни абитуриенти и забележителните им успехи в различни области. Те са искрящи и талантиливи млади хора, с чиито успехи можем само да се гордеем.

Християн Сыйнов, 12а - бивш „отличник“ в планинското колоездене

– А как реши да започнеш точно този спорт?

– Запалих се покрай моите приятели. Сглобих си първото колело и оттам всички почнахме да се инте-

ресуваме. Много е зарибяващо! Реално и до ден днешен имам желание да карам колело, но поради различни обстоятелства съм ограничен.

– Кога започна да се състезаваш?

– Първото ми състезание беше през 2018 година. От 2018, 2019 до 2022 г. съм имал общо четири състезателни сезона. Редовно съм участвал във всички състезания, провеждани в България, но от 2 години, за жалост, не практикувам спорта.

– Защо взе решението да спреш?

– Причините са доста и са различни: пораснах, смених спорта – от две колела на четири, тъй като вече съм с кола.

– Кои са най-бляскавите ти успехи?

– Имам едно трето място в общото

класиране на България. Освен това имам номинации за „Перспективен състезател“ и „Спортист на годината“ за град Плевен. Също така на държавния и индивидуален шампионат спечелих трето място. Бих казал, че това са повечето ми отличавачи се награди.

– Имаш ли любими личности или модели на подражание в този спорт?

– Имам, но повечето са чужденци. До ден днешен следя един световен шампион – Лоик Бруни, който има множество награди. Главно той ме вдъхнови.

Павел Здравков, 12д – изявен състезател по лека атлетика

– Какво представлява твоят спорт?

– Ами, накратко съм лекоатлет, като се състезавам на средни и дълги разстояния. По-специално на 3000 и 5000 метра, като трите хиляди са с препятствия.

– Как започна да тренираш лека атлетика?

– Започнах да тренирам от 2021 г., но преди това тренирах спортно ориентиране около 5 години, което ми помогна. Решението да започна, дойде от това, че исках да се развивам в спортното ориентиране. Мислех си, че и леката атлетика само щеше да ми помогне. С времето

обаче започна все повече и повече да ми харесва, докато в един момент не си дадох сметка, че бягането ми харесва много повече от самото ориентиране. До ден днешен почти всеки ден бягам, като доста често и по два пъти в деня, но засега не мисля да спирам с тичането, дори по време и след университетата.

– Кои са постиженията, с които най-много се гордееш?

– Досега имам 5 национални титли и още към 10 медала от национални първенства. Най-бляскав успех бих казал, че е първата ми шампионска титла. Миналата година точно на 27 юли, когато беше и рожденият ми ден! Още на следващия ден завоювах и втората си такава, с което направих златен дубъл при юноши до 20 години.

– Имаш ли любим цитат, който смяташ за 100% верен?

– Много ми допада един цитат от Марк Аврелий, който гласи: „Нашият живот е такъв, какъвто го правят нашите мисли“. Мисля, че в живота това дали нещо е положително, или е отрицателно, е 20% самата случка и останалите 80% са това как го приемаме.

Николай Петков, 12б клас – забележителни успехи в областта на литературата

– С какво те запали литературата? Как се влюби в нея? От малък ли имаш афинитет, или я откри на по-късен етап?

– В осми клас открих четенето като страст. Преди това то бе повече като задължение и това ме отблъскваше. От осми клас, когато се запознах с класиките, с една определена естетика, започнах наистина да надграждам вкуса си. Точно заради това обикнах литературата – способността ѝ да ми въздейства така, че да се надграждам. Впрочем книгата, която ме накара да се влюбя в четенето, бе „Тайната история“ на Дона Тарт.

– Кое твоё есе приемаш за най-успешно? Имаш ли някое недооценено?

– Приемам всяко мое есе за успешно, когато успя да бъде достатъчно искрен, че да разкрия частича от поезията на личния си живот. Най-успешното ми есе все още не е публикувано никъде, мисля; написах го за домашна работа. Заглавието му е мисълта на Бърнард Шоу: „Смисълът на живота е не да намериш себе си, а да създадеш себе си“. А колкото за недооценени мои есета – няма такива. Госпожа Радинка Иванова, моята учителка по български език и литература, винаги ме е поощрявала да пиша от осми клас насам, а мои приятели също ме подкрепят, когато напиша нещо.

– Има ли нещо, което те мотивира или ти въздейства да пишеш?

– Изкуството и музиката. Навсякъде, във всичко, у всекиго. Есето е вид поезия, просто по-компактна. Ако има нещо мотивиращо и по-вдъхновяващо от щастieto, то това е трагедията. Трагедията е поезия.

– Кои са любимите ти теми и мотиви?

– Харесвам да пиша и да мисля за смъртта във всичките ѝ аспекти. Любовта е някъде там близо до нея, но най-красивите ми текстове (не говоря само за есета, а също и за разкази и стихотворения) са точно трагичните. Трагичните текстове с капка надежда за финал.

– Кои са най-значителните ти литературни успехи? Мотивират ли те да продължаваш?

– Ценя успехите ми в литературните конкурси, но не от тисеславие, а от уважение към хората, които помогнаха наградите ми да станат реалност, както и от уважение към самия себе си. Като най-голям успех смятам включването на три мои стихотворения в алманах „Мизия“ на Дружеството на плевенските писатели. Всичко постигнато досега ме мотивира да желая да пиша, но ако трябва да бъда честен, животът на дванадесетокласник малко ме демотивира. Но това далеч не значи, че ще спра да пиша, разбира се.

– Как приемаш факта, че затваряш страница от своя живот, завършвайки училище? Приемаш ли го напълно или, трябва още време, за да го осъзнаеш?

– Приемам факта изцяло, тъй като дванадесет години съм вървял към този момент. Вярвам, че възлението, притеснението и носталгията, които сега изпитвам, са малка част от това, което ме очаква в живота.

– Какъв съвет би дал на хората, които от догодина ще прекратят прага на училище?

– Имайте търпение и се старайте да бъдете възможно най-добри, колкото и трудно да е в някои моменти. Бъдете уверени в уменията си и не позволявайте на друг да дирижира постъпките ви, след като завършите. Човекът е свободен сам да кове съдбата си, а щастieto е естествено следствие на лично свършената работа. Успех!

Гергана Христанова, 12г клас – национални постижения в областта на литературата и английския език

– Какво те накара да се влюбиш в журналистиката? Кое е нещото, което те кара да се развиваш в тази област?

– „Журналистика“ е малко тясна дума за мен. Предпочитам „публицистика“. Знаем, че са синоними, но публицистиката се отнася и до частни трудове в науката и изкуството. Моят фокус пада най-вече там. Това си личи и от изданията ми във „В@з Буки Веди“ – разкази и преводи, ако не се лъжа. Решена съм да оставя след себе си много повече от няколко разказа и няколко публикации в сайта на училището. Подтиква ме това, че усещам погледа си като полезен. Мисля, че има какво да напиша, за да обогатя хората около себе си. От години работя върху писателските си умения и се радвам, че най-накрая усещам развитие (макар и малко).

– Ако имаше възможност на кои обществени теми би дала гласност?

– Мисля, че в световен мащаб хората трябва да се научат на уважение. Жалко е, но моето поколение има наистина ужасни обществени навици. Вече няма логика в общуването, няма правилно и грешно. Изходът от разговора зависи от това кой ще отвори по-голяма уста. Всеки трябва да е чул, разбран и оправдан, независимо от това, че може би не казва нищо правилно. И не пиша това от някаква морална висота: и аз говоря неверни и глупави неща понякога. Човешко е да се греши, особено на глас. Но това не означава да се нахвърляме на грешните, а ако сме грешни, да мразим останалите за неразбирането. Искане се повече хора да пожелаят общуване с достойнство. А щом това се случи, много от проблемите ни ще се решат по пътя на правилната диалектика (изкуството на разговора). Ето

тази тема според мен заслужава гласност.

– Кои качества са най-важни според теб за един журналист? Притежават ли ги журналистите в България?

– Според мен е важно писателят (независимо дали на статии или романи) да следва тези три максими: същина, лаконичност, разнообразие. Накратко казано, същината го прави интересен, лаконичността – лесен, а разнообразието – приятен за четене. Същината е значението, изживяването, поуката от историята. Ако текстът няма същина, то няма значение колко е приятен за четене. Безсмислен е, ако няма с какво да обогати читателя. Затова винаги трябва да се разглежда някаква тема (случка, идея), а не да се нахвърлят клишетата.

Лаконичността е ергономия на езика – малко текст, много същина. За мен това винаги е било най-трудно, защото изисква силна лексикална подготовка. Няма как да използваш най-точната дума, ако не знаеш, че съществува. Колкото по-лаконичен е текстът, толкова повече същина побира и по-лесно се чете. А това винаги е плюс.

Разнообразието е най-вече езиково: редуване на различни по вид, дължина и строй изречения; намиране на интересни синонимни гъзди; пълноценна употреба на препинателни знаци... Разнообразието всъщност е това, което придава на текста стил.

– Ще продължиш ли да се занимаваш с журналистика?

– Не мисля, че има живот без журналистика, защото аз я възприемам като обществена позиция (гледна точка, ъгъл, перспектива). Смятам, че всеки може да си изгради перспектива и да я защитава пред останалите. Даже е абсолютно наложително всеки човек да го направи. Човек без гледна точка е нищо – конформист, зависим напълно от чужда инерция. Едва ли ще се занимавам с журналистика в класическия ѝ смисъл: като репортер с микрофон или тефтерче. Но винаги ще пиша това, което заслужава да бъде написано.

– Разкажи малко за успехите си в английския език.

– През 2022 г. се класирах на 2-ро място в KGL Contest in English за ниво B2. Това беше най-високото ниво, което това национално състезание предлагаше. Разликата между мен и 1-вото място беше 1,5 точки. Освен това тази година бях сред печелившите за категория 12. клас на Bulgarian Creative Writing Competition 2025. Уместно го пиша така, защото поговорих с един от организаторите на състезанието. Тя сподели, че няма първи, втори и трети

места, макар да се водят така на хартия. За нея те са само формалност, а всички печеливши са еднакво достойни и даровити. Аз също харесвам това мислене. Не се възприемам като „по-добра“ или „по-лоша“ от другите участници.

– Как балансираш ученето с извънкласните дейности? Трудно ли е?

– Моите извънкласни дейности представляват учене извън училище. Занимавам се усилено с математика, понеже вярвам в качествата, които ще развие у мен. Логика, памет, когнитивност, съобразителност, ергономия – всички са присъщи на истински отлични математик. И понеже планирам да се развия в сферата на компютърните науки като професор, вярвам, че математиката винаги ще ми е от полза.

Освен математика се занимавам и с буквално програмиране. Изучавам някои програмни езици, които навярно ще ми трябват. Същинското програмно творчество не зависи толкова от синтактични умения, колкото от дълбоко развита логика.

Накрая обичам и да съставям художествени текстове. Имам награди от XII национален журналистически конкурс „Григор Попов“, от Национален конкурс за есе, организиран от МОН за 2024 г. Изобщо нямам време за писателство сега, в края на 12. клас, но не искам да го изоставям. Мисля, че писането ми дава това, което математиката не може: оригиналност, ученолюбие, гъвкавост, въображение. Докато математиката развива ума в дълбочина, творческото писане го разширява. Никога не бих се отказала нито от едно.

– Какъв съвет би дала на учениците, които от догодина ще прекратят прага на училището?

– Недейте да се чувствате, все едно сте назад. Това е сериозен проблем за нашето поколение. Социалните мрежи винаги ни показват някой по-успешен в нашата сфера. Поради това първенците в съответните области ни изглеждат близки и достижими: „И ние можем като тях!“ А това не е така. Тъжно е, но ние не можем да се мерим с всички, както не всички могат да се мерят с нас. Дори най-дребните неща като времето влияят на учебния процес. Някои деца са израснали в по-добри условия. Дарбата им е била разкрита и развита отрано. А това не трябва да ви потиска; трябва да ви кара да търсите своя собствен максимум. Гарантирам, че с достатъчно време и труд ще се издигнете дори по-високо от целите си. Трябват вяра и постоянство.

Михаела Минкова, 10в
Деян Тончев, 10в

Млади творци

Carpe d6ma Разказ

Винаги носех със себе си учебник по литература. Там, стаен на дъното на чантата ми, лежеше и мълчеше. Стоях със скръстени крака в едно кафене, недалеч от стария ми дом. Някогашната къща сега я нямаше, а спомените от детството ми се появяваха от време на време по улицата като петна на филмова лента. Ако можех да избира място, където да се чувствам спокоен въпреки тъгата, то това място би било тук – заедно с всичките му петна.

Слънцето печеше. Искях да си тръгна, да избягам, никога да не се върна, но ето ме пак – винаги тук. Но какво е тук? Дом ли? Или моя лична психоза, която само ми напомняше на дома?

Когато завърших гимназията, дома ми още го имаше, с двора и с явора... Като се преместих да следвам висше в София, една вечер получих обаждане по телефона от майка ми, която, хлипайки, се опитваше да ми обясни, че трябваше да се изнесе. Тогава работеха още мобикомовете по улиците и звучеше сякаш тя използваше

такъв в момента.

– Няма го вече!... – викаше през сълзи. – Отнеха ни го!

– Мамо, успокой се. Не те разбирам. Какво става?

– Ох, синко, трябва да живеем другаде! – От няколко години вече не живеехме заедно, но не я поправих. – Събарят ни дома. Някакви мъже дойдоха с документи и с всичко и ми казаха, че имаме време до края на седмицата да се изнесем. Къде ще живеем?

Нещото, което ме впечатлява и до ден днешен, е колко бе категорична, че щях се върна да живея обратно в този дом. Как щях да продължа да живея след време и с моето семейство и как щях да прекарам там целия си живот до сетния си дъх. Нямах такива намерения. Но сега ми се ще дори и да *можех* да ги имам. Но уви, късно.

Научих се твърде късно да обичам дома си. Но сега си спомних нещо... Бях една вечер на гости у мой приятел след разговора по телефона. Мисля, че бях пиан, но трезво си спомням как откраднах от дома на приятеля ми един

Ивана Иванова, 7а

учебник по литература. Същият, който сега лежи на дъното на чантата ми. Да, гузно ми е, че го откраднах, но беше импулсивно решение, сякаш инстинкт. Тази примитивност всъщност бе провокирана от кратък текст от страни на Ботевото стихотворение “Майце си”. Текстът бе следният:

*Carpe diem
към вечността
дома
няма я Смъртта
щом двама пием
Carpe diem*

На пръв поглед ми се сториха налудничави и ексцентрични драсканици на някого, който има претенциозността да се нарече поет, но се загледах в очевидно излишната дума – “дома”. Какво правеше там? Нямахме смисъл да я има, но

точно нейното присъствие на тъй явно безсмислено място ме накара да открадна учебника. Защо първото нещо, което си помислих, бе, че думата “дом” е излишна?...

Освен това и ликът на Ботев ме преследва в сънищата ми. Откакто разлистих учебника и видях лицето му до текста, той е вечно в съзнанието ми и ми повтаря същите думи: *Carpe diem, дома*.

Предполагам затова и идвам в кафенето на познатата ми улица толкова често – заради Ботев. Самият аз вече звуча налудничаво, но е истина. Слушам го и отчасти чувам масилото на приятеля ми, чийто учебник откраднах – “Улави дома, *живей за дома!*”.

Николай Петков, 12б

Настроения

На стопления пясък мек
жадно дира нечий очи.
Отнякъде идва детски ек;
борят се за слънцето корабни мачти.

Бродят сенки по изстиналия калдъръм;
през прозореца гледам, но сякаш си невидим.
Из блясъците на нощта и стъкления звън
виждам нечий цигарен дим.

Не си ти, разбира се, това е мираж – лъжа!
А как тихо се сипят лунните искрици,
които ми шептят колко нежна е нощта!...

Не съм се чувствал по-близо до теб,
ала смарагдовото слънце ми се смее.
Отваря в мене яма – тревожна смет
А ти си Луна, която с надежда ме грее.

Виждам, нещастна си, глупава дори,
но обещавам ти – всичко ще направя
Дай сърцето си; лъчите си ми дари –
А после... М о я

После щастието ще разпаля!

Николай Петков, 12б

Живеем в една безкрайна поредица от ситуации

Живеем в една безкрайна поредица от ситуации, в които трябва да правим избор. Много често го сравняват с път, по който „човекът се озовава на кръстовища и не е сигурен в каква посока да поеме“... И тогава Юнакът се озовал на един кръстопът. Той потъркал мечия косъм и веднага пред него се появила мечката, чието мече бил спасил. Мечката тръгнала надясно, а момъкът я последвал. Тя го превела през тъмната гора и когато излязъл от нея, пред него грейнал златният замък на принцесата. Колко лесно се случва изборът в приказките. Появява се вълшеб-

ният помощник и ти показва пътя, но по истинския житейски път, кръстопътищата са много, а в джоба си нямаш нито мечи косъм, нито рибешка люспа или орлово перо. И когато застанеш на екзистенциалния кръстопът, колкото и да се оглеждаш, не се появява вълшебен помощник, нито има указателна табела. И тогава сам трябва да решиш. А изборите са твърде важни, понякога съдбовни.

Застанал на кръстопътя, ти си сам. Разумът ти диктува да тръгнеш надясно, сърцето те тегли наляво. Единствения начин да се ориентираш, е да постигнеш хармония със себе си, а

това значи да помириш ума и духа и да ги подчиниш на волята си. Тогава няма да са ти нужни готовите ориентири, защото изборът на посоката зависи от самия теб, от твоя характер и от готовността ти да правиш добро. И най-важното условие в тези екзистенциални избори е да се познаваш, да си наблюдателен, да черпиш поуки от окръжаващия те свят. Само когато си готов да поемеш отговорността за съдбовните си решения, само тогава животът ти ще бъде успешен, ще имаш удовлетворение от него и ще намираш спасителен път пред всяко непредвидено житейско обстоятелство.

Във всяко изпитание, пред което се изправяме в живота си, трябва да се ръководим не само от собствените си интереси. Вместо да мислим само за себе си, трябва да сме готови да се погрижим и за другите. Да им дадем повече внимание и любов вместо само да изискваме. Необходимостта да правим добро, често се оказва правилният път. Тогава трудните дилеми са по-лесно разрешими и

удовлетвореността от избора е гарантирана. Вероятно трябва да се връщаме по-често към Йовковите текстове, защото те ни дават мъдростта, че „себапът“ прави човека щастлив, хармонизира битието му с битието на другите и извисява духа.

И пак от Йовковите разкази научаваме, че красотата спасява, че тя е висша ценност и си струва да се стремим към нея, когато избираме накъде да вървим. Красотата на две очи, усмивката, възхищението от изкуството или красивият пейзаж трябва да бъдат наш вътрешен ориентир на житейския кръстопът. Ние сами избираме накъде трябва да се движим в живота си, но човекът никога не е свършен. Затова трябва да се приемем такива, каквито сме, без да се страхуваме, че ще допуснем грешка. Другите също не са свършени и въпреки недостатъците им трябва да се научим да ги ценим и уважаваме такива, каквито са. И да ги обичаме.

Често ни се струва, че животът ни се разпада, но съдбата взема само това, което

вече не ни е нужно и ни принуждава да създадем нещо ново. Дори то да остане недовършено, дори да е сякаш ненужно, то ще ни донесе спокойствие и радост. Това нещо може да бъде „дарак или тепавица“, или „ветрена мелница“, или „вихрена ръченица“, но самият му градеж ще ни изпълни с радост, с щастие, а може би и с любов.

В изпитанията на съдбата има висш смисъл. Те ни учат да бъдем силни, каляват волята ни. На кръстопътя на живота трябва да се научим да мислим по-философски, да анализираме всяка подробност от случилото се, да се вглеждаме в детайлите. Тогава можем да прозрем отговорите на въпросите си и да вземем най-правилните решения. Може би на житейските кръстопътища все пак има пътни знаци и указателни табели, но те не са забити в тревата, не са окачени по дърветата. Те са вътре в нас. И често самите ние сме готови като Сали Яшар да се ударим по челото и да прогледнем за ония неща, които ни водят по правилния път – доброто, красотата, любовта. И животът ни придобива смисъл чрез тях.

Людмил Андреев, 12б

Германия, театър и бонбони във въздуха

Посещението на друга държава е едно незабравимо и вълнуващо преживяване, което може да се сравни само с отменен тест по математика. Затова, когато ни избраха да посетим, Германия по проект от програмата „Еразъм +“, ние умряхме от радост, а тепърва ни предстояха приключенията. Щастието ни продължи и през дните от 2 до 10 март, когато се проведе проектът CyberStyler 2025, защото имаме късмета да сме част от невероятната българска група. Освен явното наличие на българи присъстваха и групи от Испания, Полша, Сърбия и Украйна, в което се криеше цялата забава и вълнение на пътуването, тъй като се запознавах с много нови хора от различни части на Европа.

Целта на младежкия обмен се съдържа в името му, а именно Styler (стилизирано, креативно) и по-неже българите сме най-стилни, ни беше писано да си прекараме добре. Още от втория ден (защото първият беше за настаняване, разбира се) ни разделиха на 4 творчески групи – театрално изпълнение, видеография, фотография и музика, като във всяка „работилница“ беше смесица от националности. Ние бяхме част от групата за театрално изпълнение, или така нареченото актьорско майсторство. Нашият ръководител ни научи на осно-

вите на актьорството и минахме през множество полезни упражнения, помагачи за актьорската ни игра и гъвкавостта. Така се превърнахме за 4 дни в най-изтънчените актьори, претенденти за „Оскар“, които не правят лекомислени движения и влагат мисъл във всяко свое движение или по-скоро бяхме аматьорския еквивалент на това. Все пак една нива не може да се засее в началото на седмицата и да се жъне в края. В последния ден от проекта нашата работилница представи своето представление пред публика, а другите три творчески групи – фотография, видео и музика представиха съответните си продукти – изложба от снимки, късометражен филм и кратки мелодии. Целият процес бе изпълнен с креативност и усърдие, като през цялото време бяхме заобиколени от нови приятелства и различни култури. Но освен с творческата си част проектът създаде стотици добри спомени и ни помогна да изживеем много топли и забавни моменти, подходящи и желани от тийнейджъри.

Първия ден посетихме карнавала Rosenmontag в Майнц (градът, където отседнахме), от който просто изпаднахме в културен шок. Улиците бяха пълни с над 1 милион зрители с какви ли не костюми. В карнавала участваха над 12 хиляди души, минаващи по главните

улицы на града, облечени с военни униформи и различни костюми, танцуващи, пеещи, радващи хората. Истински ад за хората с по-деликатни уши. Много от тях носеха със себе си бонбони и раздаваха на гледащите карнавала. Но имаше едно изискване – трябва да изкрещиш „Хелау“ и да махнеш с ръка, за да им грабнеш вниманието и ако преценят, че уменията ти по надвикване са по-добри от тези на останалата тълпа – ще ти подхвърлят бонбони. Като ни зърнаха, а може би са успели още километър преди това да разберат, че сме чужденци и ни пощадиха откъм лакомства.

Освен посещението на парада имаше разходки из Висбаден, Франкфурт и Аугсбург поради форсмажорни обстоятелства (стачка на всички видове транспорт, поради която полетът ни беше отменен, но като по чудо влакът ни пак беше подранил).

Така успяхме да разгледаме още интересни места. Събрахме се на лагерен огън, учиха ни на акробатика, играхме стотици игри, като всяка държава имаше задачата сутрин да показва игри, характерни за културата ѝ, а в един от дните имаше интернационална вечер, в която всяка държава представяше културата си, интересни факти и най-важното – националната си кухня!

Ние бяхме изготвили презентация, която разказваше за българските пролетни празници като Баба Марта, традиционната българска кухня, най-известните личности, с които се гордеем, и за финал споделихме различни интересни факти за България. Имаше и маса с българска храна, донесена от нас с цел да представим части от кухнята на родината си. Тя беше отрупана с луканка, сушеница, лютеница, сладка от рози и ягоди, шипков мармалад, бъл-

гарски бонбони и други. Масата ни първоначално не беше много привлекателна за останалите групи и сякаш я отбягваха, но щом се претрашиха и осъзнаха, че са пропуснали много, я нападнаха и опустошиха. На един от ръководителите толкова му хареса, че тайно си взе и доизяде буркана с лютеница, а украинките, като опитаха българските мармалади и сладка, зарязаха своите и преминаха на нашите. Каквото остана, бе ограбено и ние останахме само с един плик солети.

Цялото това преживяване беше единствено по рода си и като наш пръв проект нанстина ни впечатли. Надяваме се да бъдем избрани и за в бъдеще, но нека засега си починем и се фокусираме върху училищните задължения, семейства и приятели.

Мартин Йотов, 10г
Деян Тончев, 10в

Спортните ни постижения на ученическите игри 8 – 12 клас

Доиде времето да отбележим успехите на нашите млади спортисти от тазгодишните ученически игри на Общински етап, състояли се през февруари и март. Предстои да изброим отличията на нашите юноши и девойки от 8 – 12 клас.

Шахматните срещи се проведоха на 17 и 18 февруари рано сутрин и се играха по кръгова система „всеки срещу всеки“. В първия ден отборът на СУ „Иван Вазов“ (11-12 клас) се състезава срещу МГ „Г. Милев“, ПГСАГ „Н. Фичев“ и ПГМЕТ, а през втория имаше мач с МГ „Г. Милев“ 8-10 клас. От двете срещи излизаме с 1-во място за 8-10 клас (Теодор Цветанов 10г, Виктор Йорданов 8г, Стефан Стефанов, 6а и Ивайла Николова, 8г) и 3-то за 11-12 клас (Павел Станков 12а, Силвио Станков 12а, Борислава Цецкова 11в и Димитър Керин 11в). Победата на 8-10 клас ги заведе на Областен кръг, завършил отново с 1-во място, което води до класиране в зоналния етап. Там, с една загуба от Велико Търново, но победили Габрово и Ловеч, нашите шахматисти грабнаха среброто. Адмирации за тях и г-жа Гергана Радковска!

Волейболните успехи при девойките. На 24, 25 и 26 февруари се про-

ведоха техните мачове, като бяха разделени на 2 групи за полуфиналите. На 27 играха на кръст първите и вторите от групите. Нашите момичета се бориха с ПГСАГ „Н. Фичев“, СУ „Христо Смирненски“ и НУИ „Панайот Пипков“, но паднаха от ППЧЕ на финалите. Това им осигури почетната втора стълбичка. Поздравления за Ивайла Калева 10а, Нора Петкова 10в, Мария Петрова 10г, Магдалена Пачева 10г, Йорданка Иванова 8в, Анна Ботева 9а, Мила Кънчева 9б, Стефани Петкова 9б, Калина Иванова 10б и техния треньор г-жа Поля Мегова-Маринова!

На 14.февруари се проведоха срещите по **хандбал** за юноши с противници ППРТО и СУ „П. Яворов“. След оспорени битки нашите юноши завоюваха първото място. Честито на Марин Вечев, Кристиан Тодоров и Владимир Атанасов от 8 клас, Даниел Пацев от 9 клас, Виктор Георгиев и Стелян Христов от 10 клас, Даниел Тодоров от 11 клас и Александър Петранов, Иво Маринишев, Николай Пачев, Марио Крумов от 12 клас и техния ръководител г-н Димитър Височков!

Предстоят турнирите в зоналните кръгове и очакваме още спортни победи и високи резултати!

Ира Карабиберова, 10б

Гордеем се с тях

На 19 февруари на тържествена церемония в зала „Библиотека“ на читалище „Съгласие 1869“ в Плевен деца от плевенската артшкола „Колорит“ бяха наградени с над 150 награди от Международния онлайн конкурс CHARUMELA в Бангладеш. Децата получиха отличията си, пристигнали през последните два месеца. Наградите на малките творци бяха връчени от почетния консул на Бангладеш в България Георги Иванов и ръководителя на школата Майя Ананиева. Сред наградените участници са и учениците от 2 г клас на СУ „Иван Вазов“ Анна Камарашка и

Сияна Дянкова. Участията на децата от Артшкола „Колорит“ в най-мощабния онлайн конкурс в света за детско творчество CHARUMELA винаги са били изключително успешни, като до момента те са спечелили 1 000 награди. Творбите на хилядите участници от цял свят се оценяват от международно жури, в което са включени 16 известни художници от различни страни и континенти. Пожелаваме здраве и много творчески вдъхновения на нашите момичета!

Росица Димитрова,
класен ръководител на 2г

Забавления с ИНФЕНТО

През месец септември 2024 година нашето училище стана част от голямото семейство на INFENTO, като беше създаден едноименен клуб по интереси за учениците от прогимназиален етап на обучение. Името на клуба произлиза от иновативните конструктори INFENTO, специално предназначени за използване в образователна среда, чрез които децата придобиват набор от технически умения за бъдещето.

Клубът се събира по два пъти в месеца и сглобява различни модели на превозни средства (болиди, триколки, електрически тротинетки и други), под ръководството и наставничеството на г-жа Петя Атанасова и г-н Тони Демирашков.

На 8 февруари извършихме първите изпитателни тестове на сглобените от нас модели. Гост на събитието бе г-н Олег Маринов, за да заснеме резултата от усърдната ни работа. Разделихме се на два отбора (червени и сини), като всички, дори ръководителите ни, бяха облечени с тематични

тениски с логото на клуба. Състезанието проведохме в малкия физкултурен салон, превърнат в истинска INFENTO писта, украсена със знамето на клуба. За тестване на правилното сглобяване и експлоатационните качества на изработените модели, бяха подредени конуси и

препятствия, които умело трябваше да заобикаляме. Всички участници искрено се забавляваха и гордееха от това, което с толкова труд постигнахме.

Очакваме с нетърпение още нови приключения, като тестването на първите електрически превозни средства в края на учебната 2025 година. Ще ви разкажем в следващия брой за новите модели и емоциите при тяхното тестване.

Доротея Минкова, 6а

С бистър ум зад волана

На 08.04.2025 учениците от 11 клас прекараха своя час на класа в зала „Европа“. Те бяха посетени от председателя на районен съд Плевен – Вера Найденова и началника на сектор Пътна полиция – Даниел Дойчев. Тъй като сред учениците има нови и бъдещи шофьори, е важно да се разбере истинската опасност на пътя – пияни и дрогирани водачи, несъобразена скорост, самонадеяност и желание за силни усещания. Гостите се постаряха да привлекат вниманието на всички. Вместо класическата лекция на учениците бе представен трогателният филм „Защо аз?“. Той развялнува всички не само поради трагичната си история, но и защото е създаден по истински случай. Във филма проследяваме как дрогиран шофьор убива майка и дете на пешеходна пътека. Виждаме гледната точка на разбитото семейство и на шофьора, разяждан от чувство за вина. Късометражният филм позволява да се докоснем до болката, която бихме причинили на пътя, и ни кара да се замислим дали си заслужава да рискуваме всичко. Войната по пътищата е сериозна тема и всеки трябва да е подготвен за последствията от това да се качи в нетрезво състояние зад волана. След филма полицията представиха на учениците специални очила, които показват как бихме виждали, ако сме пияни и как, ако сме дрогирани. Шепа ученици събраха куража да ги пробват и да приповдигнат настроението в стаята в опитите си да минат „трастасе с препятствия“. Убедиха се, че след употребата на алкохол и забранени субстанции преценката се замъглява, реакциите са забавени и има реална опасност от ПТП. Представената гледна точка към актуалната обществена тема силно ни въздейства и ни провокира да осъзнаем своята отговорност като бъдещи водачи.

Катерина Василева, 11а

Театърът – там, където времето спира

„Смятам театъра за най-великата от всички форми на изкуството и за най-непосредствения начин, по който едно човешко същество може да сподели с друго чувството за това какво е да си човек.“ – Оскар Уайлд

Светлините угасват. Завесата бавно се вдига. В този миг всичко извън сцената остава назад – шумният ден, тревогите, забързаното ежедневие, тежестта на мислите. Театърът започва. Онези тежки кадифени завеси, слабото сумтене на публиката, тишината точно преди прожекторите да светнат... И после – гласовете. Истории, които не просто се разказват, а се изживяват.

Театърът е онова ценно изкуство, от което хората имат нужда. Изкуството, което ни свързва. Това не е просто изкуство. Това е друг свят – свят, в който човешките чувства се превръщат в глас, тяло, движение. Всеки жест, всяка дума, всяка пауза носи значение. Той е онова живо изкуство, в което няма как нещо да се повтори, защото всичко се случва тук и сега, само веднъж и всеки път се изживява по различен начин, с различно чувство, риск, трепет и всичко онова, което ни държи будни през цялото представление.

Има нещо почти вълшебно в способността на театъра да спира времето. За час или два забравяш къде си, какво те тревожи, кой си. Губиш се в свят, в който всичко е възможно – не чрез специални ефекти, а чрез човешко присъствие. Истинско, дишащо, живо. Още с влизането в салона забравяш за всичко. В него можеш да се смееш до сълзи или да плачеш, без да се срамуваш. Можеш да се намериш – или напълно да се изгубиш. И в това има някаква красота. Защото театърът не дава готови отговори, той задава въпроси. Понякога неудобни, понякога нежни, но винаги истински.

Затова театърът не остарява. Той се преражда с всяка пиеса, с всяко представление, с всяка публика. Защото в основата си театърът е човешки – а човешкото винаги ще бъде нужно. Театърът е убежище. Пространство, в което хората се събират не просто да гледат, а да усещат. Да върват. Да бъдат заедно. И затова въпреки вековете, въпреки екраните, въпреки шума на модерното, той остава. Променя се, но не

умира. Защото винаги ще има нужда от място, където истината се изрича на глас. Където сълзите са част от сценичния прах. Където публиката диша с актьора и изживява всичко с него.

Театърът е мястото, където времето спира – и започва магията. Тогава разбрах – театърът не е само за младите, не е само за артистите, не е само за „разбирачите“. Театърът е за всеки, който има сърце. И може би затова дори когато животът ми се променя, дори когато хора си тръгват и нови идват, едно остава същото: аз се връщам винаги там, при същите хора, помогнали ми да обикна толкова театъра, и отново там, на същата голяма сцена. И оттогава минаха десет години. Десет години, откакто излязох за пръв път на сцената. Мога да кажа, че най-хубавите ми спомени са прекарани там – на стотиците репетиции, на всички вълшебни представления и пред целия, винаги пълен салон. Публиката е толкова зареждаща, че те кара да мислиш само за едно – да бъдеш с публиката, да те чуват, да

бъдеш ярък и да те запомнят. Да, първите две минути от всяко представление са най-трудни, защото зрителите все още не знаят кой си, но разберат ли, след това всичко си идва на мястото. А когато завесата падне, аплодисментите не са просто шум, те са признание, те са любов, те са онази ценна връзка между актьора и публиката, която не може да бъде разделена. Театърът ме научи на много през всички тези години досега – да говоря, да чувствам, да мечтая дори когато реалността тежи. Той ми даде сцена, на която веднъж излезеш ли и след това опита ли да се откажеш, боли. Защото театърът не е просто място. Театърът е дом. И веднъж влюбиш ли се в него – винаги оставаш част от тази магия.

Яна Янева, 10а

Витали Манолов, 5г

HPV: Тихият вирус – как да се предпазим

На 18 февруари в зала „Европа“, изпълнена с млади хора от 11 клас и медицински специалисти, се проведе образователна лекция на тема „HPV – ваксинация, симптоми и превенция“. Събитието имаше за цел да повиши информираността ни за човешкия папиломен вирус (HPV) – една от водещите причини за рак на маточната шийка и други онкологични заболявания. Лекторите, сред които бяха младите специалисти д-р Невена Неделчева (онколог), д-р Добромир Андреев (гинеколог) и д-р Любомир Спасов (уролог), подчертаха, че HPV е изключително разпространен вирус, който засяга както жените, така и мъжете. Повечето хора се срещат с вируса поне веднъж в живота си, но малцина осъзнават рисковете, свързани с него.

Какво е HPV?

Човешкият папилома вирус (HPV)

е вирус, който заразява кожата и лигавиците. Някои типове HPV се класифицират като „високорискови“. Те са причина за някои видове рак при мъжете и жените, най-честият от които е ракът на маточната шийка. Заразяването става по полов път или при контакт кожа-кожа.

Симптоми и възможни заболявания

Човешкият папилома вирус (HPV) може да засегне всеки човек. Участниците научиха, че HPV инфекцията често протича безсимптомно и човек може да е преносител на вируса без да знае, което прави редовните прегледи още по-важни. Продължителната инфекция с високорискови типове HPV може да доведе до онкологични заболявания.

Превенция и ваксинация

Основен акцент в лекцията бе поставен върху HPV ваксинацията, която е доказано ефективна в предпазването от най-опасните щамове на вируса. Специалистите обясниха, че ваксината е

най-ефикасна, когато се приложи преди началото на половия живот, но може да бъде поставена и на по-голяма възраст.

„Ранната ваксинация е най-добрият начин да се защитим от бъдещи здравословни проблеми, включително рак на маточната шийка“, подчерта д-р Андреев.

Лекторите поставиха силен акцент и върху редовните профилактични прегледи. Пап тестът (цитонамазката) при жените, както и HPV тестовете са незаменима част от ранното откриване на предракови изменения и навременното им отстраняване.

„Превенцията не е само медицински въпрос, а култура на грижа за собственото здраве“, отбеляза д-р Неделчева.

Лекцията завърши с оживена дискусия, в която присъстващите задаваха въпроси за безопасността на ваксината и за необходимостта от нея дори за хора с вече активен полов живот. Експертите увериха, че HPV ваксината е сред най-безопасните и добре проучени ваксини в световен мащаб.

Събитието остави у присъстващите усещане за отговорност към собственото здраве и общи основния акцент на лекцията:

„Да бъдем информирани, означава да бъдем здрави“ — посланието, с което завърши тази важна среща в името на живота и превенцията.

Ивайла Лозанова, 11в

